

2) Kontrole przeprowadzone w dniach 24 października 2007 r., 3 listopada 2011 r. i 31 lipca 2012 r. ujawniły istotne problemy związane z niewłaściwym działaniem składowiska odpadów w Kiato i zapewnienie obiektu. Dochodzi zatem do naruszenia art. 13 i 36 ust. 1 dyrektywy 2008/98/WE oraz art. 8, 9 i 12 dyrektywy 1999/31/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 312 z dnia 22 listopada 2008 r., s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 182 z dnia 16 lipca 1999 r., s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2013 r. — Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-679/13)

(2014/C 52/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: F. Drexler, A. Caiola i M. Pencheva, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady 2013/496/UE z dnia 7 października 2013 r. w sprawie poddania 5-(2-aminopropyl)indolu środkom kontroli ⁽¹⁾;
- utrzymanie w mocy decyzji wykonawczej Rady 2013/496/UE do chwili zastąpienia tej decyzji nowym aktem przyjętym w należytej formie;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na wstępie Parlament Europejski przypomina, że preambuła zaskarżonej decyzji odsyła do następujących podstaw prawnych: art. 8 ust. 3 decyzji Rady 2005/387/WSiSW z dnia 10 maja 2005 r. w sprawie wymiany informacji, oceny ryzyka i kontroli nowych substancji psychoaktywnych ⁽²⁾ oraz Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Parlament wnioskuje z tego, że Rada odwołuje się w sposób dorozumiany do art. 34 ust. 2 lit. c) poprzednio obowiązującego traktatu o Unii Europejskiej.

Parlament powołuje się na dwa zarzuty na poparcie wniesione skargi o stwierdzenie nieważności.

W pierwszej kolejności, Parlament twierdzi, że podstawa prawna jaką Rada przyjęła przy wydaniu swej decyzji [art. 34 ust. 2 lit. c)] UE została uchylona od czasu wejścia w życie Traktatu z Lizbony. Z tego względu zaskarżona decyzja nie może być oparta jedynie na decyzji 2005/387/WSiSW. Ta ostatnia stanowi wtórną podstawę prawną i jest zatem niezgodna z prawem.

W drugiej kolejności i uwzględniając powyższe Parlament uważa, że postępowanie prowadzące do wydania decyzji narusza istotne wymogi proceduralne. Po pierwsze, jeśli zastosowanie znajdowałby art. 34 ust. 2 lit. c) UE, należało zasięgnąć opinii Parlamentu przed przyjęciem zaskarżonej decyzji zgodnie

z art. 39 ust. 1 UE. Tymczasem, jak twierdzi Parlament, nie miało to miejsca. Po drugie, przyjmując, że zastosowanie znajdują przepisy zawarte w Traktacie z Lizbony, Parlament twierdzi, że w każdym razie powinien brać udział w procedurze ustawodawczej. Parlament podnosi bowiem, że jeśli poddanie 5-(2-aminopropyl)indolu środkom kontroli stanowi istotny element decyzji 2005/387/WSiSW, należałoby zastosować procedurę ustawodawczą opisaną w art. 83 ust. 1 TFUE, to znaczy zwykłą procedurę ustawodawczą. Jeśli natomiast uznaje się, że decyzja 2013/496/UE stanowi jednolity warunek wykonania decyzji 2005/387/WSiSW lub też środek uzupełniający lub zmieniający nieistotny element rzeczowej decyzji, wówczas należałoby zastosować procedurę przewidzianą w art. 290 i 291 TFUE w celu przyjęcia aktów wykonawczych lub aktów delegowanych. W każdym razie ponieważ Parlament nie brał udziału w przyjęciu zaskarżonej decyzji, decyzja ta została przyjęta z naruszeniem istotnych wymogów proceduralnych.

Wreszcie w sytuacji gdyby Trybunał stwierdził nieważność zaskarżonej decyzji, Parlament uznaje, że zgodnie z art. 264 akapit drugi TFUE należy utrzymać w mocy skutki zaskarżonej decyzji do chwili zastąpienia jej nowym aktem przyjętym w należytej formie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 272, s. 44.

⁽²⁾ Dz.U. L 127, s. 32.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal do Trabalho da Covilhã (Portugalia) w dniu 23 grudnia 2013 r. — Pharmaceute-Saúde e Higiene SA, i in. przeciwko Autoridade Para As Condições do Trabalho (ACT)

(Sprawa C-683/13)

(2014/C 52/57)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal do Trabalho da Covilhã

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pharmaceute-Saúde e Higiene SA, Domingos Sequeira de Almeida, Luis Mesquita Soares Moutinho, Rui Teixeira Soares de Almeida, André de Carvalho e Sousa.

Strona pozwana: Autoridade Para As Condições do Trabalho (ACT).

Pytania prejudycjalne

- a) Czy art. 2 dyrektywy 95/46/WE ⁽¹⁾ powinien być interpretowany w ten sposób, że rejestr czasu pracy, to znaczy rejestr wskazujący w odniesieniu do każdego pracownika godziny rozpoczęcia i zakończenia pracy, jak również przerw lub okresy spoczynku, które nie wliczane są do czasu pracy, jest objęty pojęciem danych osobowych?

- b) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy państwo portugalskie jest zobowiązane na podstawie art. 17 ust. 1 dyrektywy 95/46/WE do ustanowienia środków technicznych i organizacyjnych w celu ochrony danych osobowych przed przypadkowym lub nielegalnym zniszczeniem lub przypadkową utratą, zmianą, niedozwolonym ujawnieniem lub dostępem, szczególnie wówczas, gdy przetwarzanie danych obejmuje transmisję danych w sieci?
- c) Ponownie, w przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzedzające pytanie, czy wówczas gdy państwo członkowskie nie przyjmie żadnego środka w celu wykonania art. 17 ust. 1 dyrektywy 95/46/WE i jeżeli pracodawca odpowiedzialny za przetwarzanie tych danych przyjmie system ograniczonego dostępu do tych danych, który nie pozwala na automatyczny dostęp do tych danych dla organu krajowego uprawnionego do kontroli warunków pracy, zasada pierwszeństwa prawa Unii Europejskiej powinna być interpretowana w ten sposób, że państwo członkowskie nie może ukarać owego pracodawcy za takie zachowanie?
- d) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie poprzedzające, przy czym nie wykazano lub nie stwierdzono w konkretnym przypadku, iż informacja wynikająca z rejestru nie została zmieniona, proporcjonalny jest wymóg natychmiastowego udostępnienia rejestru, tak aby umożliwić powszechny dostęp wszystkich osób biorących udział w stosunku pracy?

(¹) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281, s. 31).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 12 listopada 2013 r. w sprawie T-147/12, Wünsche Handelsgesellschaft International mbH & Co KG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 10 stycznia 2014 r. przez Wünsche Handelsgesellschaft International mbH & Co KG

(Sprawa C-7/14 P)

(2014/C 52/58)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Wünsche Handelsgesellschaft International mbH & Co KG (przedstawiciele: adwokaci K. Landry i G. Schwendinger)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu (trzecia izba z dnia 12 listopada 2013 r. w sprawie T-147/12 w całości i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji REM 02/09 z dnia 16 września 2011 r. (K(2011) 6393 wersja ostateczna);
- pomocniczo, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 220 ust. 2 lit. b) kodeksu celnego (¹) poprzez przyjęcie, że błąd niemieckich organów celnych był dla wnoszącej odwołanie rozpoznawalny. Stanowisko to jest błędne. Poszczególne przepisy są złożone i ich brzmienie jest niejasne i mylące. Potwierdza to w szczególności korespondencja pomiędzy ministerstwem federalnym a Komisją. Ponadto również czas trwania i zakres błędnej praktyki niemieckich organów celnych przemawiają przeciwko przyjęciu możliwości rozpoznania błędu przez wnoszącą odwołanie.

Po drugie Sąd naruszył art. 239 ust. 1 tiret 2 kodeksu celnego poprzez błędne przyjęcie oczywistego zaniedbania ze strony wnoszącej odwołanie.

Po trzecie, w odniesieniu do dwóch punktów Sąd w niewystarczający sposób uzasadnił swe orzeczenie, w związku z czym argumentacja leżąca u podstaw owego orzeczenia jest dla wnoszącej odwołanie niezrozumiała.

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny, Dz.U. L 302, s. 1.